

Arrest

nr. 274 426 van 21 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 24 oktober 2021, dient op 25 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 14 maart 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker wordt gehoord op 26 april 2022.

1.3. Op 23 mei 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die op 25 mei 2021 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht en die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en etnisch Pashtun te zijn. U bent geboren in het dorp X (district Tagab, provincie Kapisa). Bij aankomst in België verklaarde u 17 jaar oud te zijn. U was ongeveer 12 of 13 jaar toen u met uw gezin van Laghmani naar Tamir Shaharak (Tagab, Kapisa) verhuisde, waar ook het districtshuis gelegen is. Daar woonde u nog vijf jaar voor u Afghanistan verliet.

In uw kindertijd was uw vader malek van jullie dorp, Laghmani. Als malek ging hij humanitaire hulp halen in het districtshuis, om die dan te verdelen in het dorp. Hij ging ook regelmatig naar de militaire basis in Tamir Shaharak, u weet niet waarom. De taliban bedreigde hem en verbood hem nog naar het districtshuis of de militaire basis te gaan. Daarop vertrok uw vader alleen naar Kaboel. U was toen ongeveer tien of elf jaar.

Uw vader verbleef een jaar of anderhalf jaar in Kaboel. Hij werd er lid van de Public Upheaval Movement, mensen noemden hen de lokale politie of arbaki's. Hij kwam terug naar district Tagab en was gestationeerd in Shinki. Het is toen dat u met de rest van het gezin verhuisde naar Tamir Shaharak, hij had er een huis voor jullie gehuurd. Uw vader was het hoofd van zijn groep arbaki's en had zijn eigen compound. Hij vocht aan de frontlinie tegen de taliban.

Uw vader had vroeger ook ooit voor Hezb-e-Islami en met de Fransen gewerkt, maar over die zaken weet u niets meer.

Op een dag in juni 2021 belde uw vader u. Hij zei dat iemand hem verteld had dat de taliban naar zijn zoon – u dus – op zoek was en hijzelf ook in gevaar was. Hij zei dat u moest vertrekken en liet u ophalen door een auto. U verliet Afghanistan diezelfde dag.

In juli 2021 vluchtten uw moeder, broers en zus weg uit Tamir Shaharak omdat het conflict tussen de taliban en de regering daar toen uitgevochten werd. Alle mensen uit de buurt verlieten hun huizen. Uw gezinsleden, met uitzondering van uw vader, gingen bij uw maternale oom wonen in Almaskhel (Tagab, Kapisa). U had voor het laatst contact met hen in maart 2022.

Uw vader verdween na de overname van de taliban, u weet niet waar hij is en of hij nog leeft. Uw laatste contact met hem was de dag van uw vertrek. Hij stuurde u later wel nog documenten door via WhatsApp.

U kwam in oktober 2021 in België aan en diende hier op 25 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer. Uw taskara, uw vader zijn taskara, uw vader zijn stemkaart, uw vader zijn Arbaki badge en uw vader zijn badge van zijn samenwerking met Fransen. Het betreffen allemaal kopieën.

Na een gevecht in het opvangcentrum werd u op 2 april 2022 overgebracht naar het gesloten centrum in Merksplas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel u bij aankomst in België verklaarde minderjarig te zijn, bleek uit de resultaten van een medisch onderzoek ter bepaling van uw leeftijd dat u in werkelijkheid ouder bent dan 18 jaar. Bijgevolg kunnen er op basis van uw leeftijd geen bijzondere steunmaatregelen worden toegekend.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest vermoord te worden door de taliban, zij zijn boos op uw vader omdat hij vocht tegen hen (CGVS, p. 17, punt 218-220). Echter slaagde u er niet in uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit verschillende elementen blijkt dat u geen concreet zicht biedt op uw werkelijke profiel en de leefomstandigheden van u en uw familie in Afghanistan. Die vaststelling ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid.

In de eerste plaats gaat het om uw leeftijd. U verklaart dat u ongeveer 17 jaar oud was toen u uit Afghanistan vertrok (CGVS, p. 21, punt 264) en in België aankwam (DVZ, Fiche NBMV, p. 4). Gevraagd hoe uw leven eruitzag in de laatste jaren voor uw vertrek, verklaart u dat u naar school ging, thuis bleef en niets speciaals deed (CGVS, p. 9, punt 102). U verklaart dat u niets anders deed behalve naar school gaan (CGVS, p. 10, punt 107). Die bewering is op zich al opmerkelijk. Echter blijkt uit de leeftijdsanalysetest die van u werd afgenomen, dat u op 22 november 2021 minimaal 23 jaar oud was (Kennisgeving, FOD Justitie, p. 2). Ten tijde van uw vertrek, in juni 2021 (CGVS, p. 18, punt 230) was u dus minimaal 22,5 jaar oud. Tegen die achtergrond houdt het dan ook geen steek dat u in de periode voor uw vertrek een adolescent was die enkel naar school ging en voor de rest niets anders deed. U vertelt niet op een aannemelijke manier waar u zich mee bezig hield voor uw vertrek en legt leugenachtige verklaringen af over een fundamenteel aspect van uw identiteit, met name uw leeftijd.

Ook wat de plaatsen waar u heeft gewoond betreft legt u geen overtuigende verklaringen af. U verklaart dat u zo'n 12-13 jaar in Laghmani woonde en dan naar Tamir Shaharak verhuisde. Daar zou u dan nog een vijftal jaar gewoond hebben. U bevestigt dat u van daaruit het land verliet (CGVS, p. 8, punt 78-82 en DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat was dus uw laatste woonplaats in Afghanistan. Uit de fiche NBMV blijkt echter dat u eerder verklaarde dat Laghmani uw laatste adres was in Afghanistan (DVZ, Fiche NBMV, p. 4). Op 10 maart 2022 verklaarde u bij de DVZ dan weer dat u tot uw vierde – en dus niet tot uw 12de of 13de – in Laghmani woonde en daarna, tot aan uw vertrek, in Tamir Shaharak. Bovenstaande verklaringen vallen op geen enkele manier met elkaar te rijmen. Dat u op verschillende momenten verschillende verklaringen aflegt over waar u hoe lang woonde en van waaruit u Afghanistan verliet doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Ook wat de woonplaats van uw gezinsleden betreft dient dezelfde vaststelling te worden gemaakt. In oktober 2021 verklaart u dat uw vader, uw broers en uw zus in Laghmani zijn (DVZ, Fiche NBMV, p. 4). Nochtans, volgens uw verklaringen op het CGVS, woonden uw moeder, broers en zus in Tamir Shaharak toen u in juni 2021 vertrok. Uw vader woonde niet bij jullie, hij zat aan het front (CGVS, p. 15, punt 181-187 en p. 6, punt 55-56). Uw moeder, broers en zus vertrokken zelf ook uit Tamir Shaharak in juli 2021. U kwam dat pas op 20 of 22 maart 2022 te weten (CGVS, p. 6-7, punt 47-50 en 64-71). Het houdt echter geen steek dat u in oktober 2021 zou verklaren dat uw volledige gezin, inclusief uw vader, in Laghmani verblijft. Dat valt op geen enkele manier te rijmen met uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat uw hele gezin al vijf jaar was vertrokken uit Laghmani. Uw op verschillende momenten afgelegde verklaringen over de verblijfplaatsen van uw familieleden zijn inconsistent en kunnen geenszins overtuigen.

Het enige document dat u voorlegt om uw identiteit, woonplaats en leeftijd te staven, met name uw taskara (doc. 4), is geenszins in staat bovenstaande opmerkingen te weerleggen, wel integendeel. In de eerste plaats legt u over dit document inconsistente verklaringen af. U verklaart in oktober 2021 dat uw taskara nog in Afghanistan ligt (DVZ, Fiche NBMV, p. 4). Op de DVZ verklaarde u echter dat u uw taskara onderweg bent kwijtgeraakt (DVZ, Verklaring DVZ, p. 11, vraag 25). Vanzelfsprekend vallen die verklaringen niet met elkaar te rijmen. U legt uw taskara dan uiteindelijk neer in aanloop naar uw persoonlijk onderhoud. Uw vader heeft u er na uw vertrek een foto van doorgestuurd (CGVS, p. 22, punt 276-282). Uw leeftijd zoals genoteerd in dat document, met een geboortedatum in september 2004, strookt niet met uw werkelijke leeftijd zoals bepaald door de leeftijdsanalysetest (Kennisgeving, FOD Justitie, p. 2). Het enige document dat u neerlegt om uw identiteit aan te tonen geeft dus een verkeerde leeftijd weer. Bovendien staat in dit document, dat werd opgesteld op 8 maart 2014, dat u op dat moment woonachtig was in het dorp Sofyan en dat u daar tevens bent geboren. Die informatie is dan weer niet in overeenstemming met uw verklaring dat u geboren bent in Laghmani en dat u daar steeds hebt gewoond tot vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 8, punt 78-82 en DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u overigens duidelijk aan dat Sofyan en Laghmani twee

verschillende dorpen zijn (CGVS, p. 11-12, punt 133-134). Dit versterkt verder het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties moedwillig wil voorliegen. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen.

Van een verzoeker van internationale bescherming wordt verwacht dat hij een concreet beeld schetst van zijn ware identiteit, woonplaats en activiteiten in zijn land van herkomst. Door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over aspecten die hier inherent aan zijn blijft u, wat die verplichting betreft, in gebreke. De oprechtheid van uw verzoek om internationale bescherming dient daardoor ernstig in twijfel te worden getrokken.

Bovenstaande vaststellingen doen ook over het werk van uw vader bij een lokale militie in Tagab vragen rijzen. U geeft immers aan dat uw gezin verhuisd is van Laghmani naar Tamir Shaharak toen uw vader aan de slag ging bij die militie (CGVS, p. 14-15, punt 171-188). Aangezien u die verhuis niet vermeldde tijdens de verklaringen die u aflegde op 25 oktober 2021, vervolgens aangaf dat u vier jaar oud was toen die verhuis plaatsvond (Verklaring DVZ, punt 10), om die verklaring vervolgens opnieuw aan te passen en te stellen dat u 12 à 13 jaar in Laghmani woonde voor u met uw gezin verhuisde naar Tamir Shaharak (CGVS, p. 8, punt 78-82 en DVZ), maken uw verklaringen hieromtrent allerm minst een geloofwaardige indruk.

Zelfs al zou er geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het werk van uw vader, maakt u niet aannemelijk dat u op basis daarvan een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt. U slaagt er namelijk niet of nauwelijks in enige concrete informatie te geven over de precieze reden voor uw vertrek. U herhaalt telkenmale – u kreeg er veel vragen over – gewoon dat uw vader u op een dag in juni 2021 belde, zei dat iemand hem gezegd had dat de taliban naar hem en naar u op zoek zijn en u het land moest verlaten (CGVS, punt 207, 211, 235, 274, 281 en 284). U slaagt er, ondanks gerichte vragen, op geen enkele moment in meer details te geven. U weet zelfs niet wie die 'iemand' is die uw vader had gewaarschuwd (CGVS, p. 19 en 23, punt 239 en 285). Dat komt allemaal maar weinig overtuigend over.

Hoewel u doet uitschijnen dat u geen contact meer hebt gehad met uw vader sinds uw vertrek, blijkt wel dat hij u simpelweg via WhatsApp enkele documenten kon doorsturen (CGVS, p. 22, punt 276-280). Er is dus, na uw vertrek, wel nog contact geweest met uw vader. Ook met uw moeder (CGVS, p. 4, punt 19) hebt u nog contact gehad, meer bepaald op 20 maart 2022. Dat u ook in die contacten met uw ouders niet meer te weten bent gekomen over de redenen waarom uw vader besliste u het land uit te sturen komt zeer merkwaardig over. Uw vader stuurde u die documenten juist met de bedoeling u te helpen met uw asielp procedure. Dat hij u dan niet meer details geeft over de kern van uw asielmotieven, of u daar niet naar vraagt, houdt geen steek (CGVS, p. 22-23, punt 283-284). Wat het contact met uw moeder betreft verklaart u dat uw vader haar ook niet meer details had gegeven over de redenen die hij zag om u het land uit te sturen (CGVS, p. 22, punt 281). Daar kan maar weinig geloof aan gehecht worden.

U legt ook enkele inconsistente verklaringen af over de documenten die uw vader u heeft bezorgd, onder meer over het moment waarop uw vader u precies documenten via WhatsApp had doorgestuurd. Aanvankelijk verklaart u dat hij ze u al had doorgestuurd voor hij u contacteerde om u te vertellen dat u moest vertrekken (CGVS, p. 21, punt 268). Later verklaart u dat uw vader u de documenten na uw vertrek had doorgestuurd (CGVS, p. 22, punt 276). Bovendien is het erg opmerkelijk dat u aangeeft dat uw vader u uw taskara en de overige documenten terzelfdertijd bezorgde (CGVS, p. 22, punt 282), maar u diezelfde taskara pas overmaakte aan het CGVS op 25 april 2022 terwijl u uw overige documenten al voorlegde bij de DVZ op 10 maart 2022 en u toen tevens liet optekenen dat u niet in het bezit was van een taskara (DVZ, Ontvangstbewijs documenten; Verklaring DVZ, punt 25). Het heeft er dan ook alle schijn van dat uw taskara u op een later moment werd bezorgd, wat er opnieuw op wijst dat u geen zicht wil bieden op de contacten die u onderhoudt in Afghanistan.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u moest vertrekken maar de rest van uw gezin wel in Tamir Shaharak bleef wonen. Zij vertrokken er pas in juli 2021, toen alle bewoners door een grootschalig conflict moesten vertrekken en zij bij uw maternale oom in het dorp Almaskhel, eveneens gelegen in Tagab, gingen wonen. Specifieke persoonlijke problemen hebben zij sinds uw vertrek niet gekend (CGVS, p. 7,

punt 64-72). Die vaststelling is opmerkelijk. Dat u zelf ook nooit persoonlijk bent benaderd door iemand van de taliban (CGVS, p. 22, punt 286-288) doet in deze ook vragen rijzen. Overigens legt u ook inconsistente verklaringen af over wie er allemaal bedreigd wordt door het werk van uw vader. Aanvankelijk verklaart u dat iemand aan uw vader had verteld dat zijn leven in gevaar was en dat de taliban naar u op zoek was (CGVS, p. 16 en 17, punt 207 en 2011). Op een bepaald moment verklaart u echter dat de taliban zowel naar uw vader, diens zoon en diens broer op zoek zou zijn om hen te vermoorden (CGVS, p. 18, punt 232). Wanneer u even later geconfronteerd wordt met uw verklaring dat de taliban ook op zoek is naar de broer van uw vader, ontkent u dat u dat hebt gezegd. Vervolgens geeft u vreemd genoeg aan dat u verwees naar de broer van uw vader als een voorbeeld. U wou daarmee aangeven dat de taliban de kennissen van uw vader viseert, of het nu zijn zoon of zijn broer is (CGVS, p. 19, punt 240). Dergelijke inconsistente verklaringen over een kernaspect van uw asielmotieven, met name wie er nu precies geïdende wordt door de taliban, ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.

Uw vader neemt een zeer ingrijpende beslissing: hij stuurt u het land uit. Dat u over zijn motieven om die beslissing te nemen praktisch niets kan vertellen doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is aan een verzoeker om internationale bescherming om concreet aannemelijk te maken waarom hij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Met de hierboven aangeduide minimale, inconsistente en vage verklaringen slaagt u daar vanzelfsprekend niet in. Dat u ook na uw vertrek nog contact hebt gehad met uw ouders en ook dan niets meer te weten bent gekomen over deze elementen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden persoonlijke vrees voor vervolging. Tot slot is het dus ook opmerkelijk dat de rest van uw gezin wel gewoon in Tamir Shaharak bleef wonen en zij geen persoonlijke problemen meer kenden en u zelf ook nooit benaderd bent geweest door de taliban. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen noopt tot de conclusie dat u er niet in slaagt uw voorgehouden persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk voor te stellen.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara werd hierboven besproken. De kopieën van de badges van uw vader, die beide ongedateerd zijn en waarmee u zijn werk bij de Public Upheaval Movement en zijn samenwerking met de Fransen wil staven, lijken hoogstens te kunnen bevestigen dat uw vader in het verleden dergelijke activiteiten heeft ontplooid. Dit wordt in het kader van onderhavige beslissing niet meteen betwist. Echter, die documenten kunnen geenszins aantonen dat er actueel in uw hoofde een gegronde persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bestaat. U weet bovendien niet wat uw vader precies deed met de Fransen (CGVS, p. 20, punt 259) en haalt hieromtrent niets aan dat verbonden is aan uw asielmotieven. Uw vader zijn taskara is een identiteitsdocument en kan dan ook enkel zijn identiteit staven. Die wordt niet betwist. Uw vader zijn stemkaart is op geen enkele manier relevant voor uw asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance

wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds

wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn

aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat*

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen

verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal hem ten onrechte de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd.

Vooreerst citeert verzoeker verschillende motieven uit de bestreden beslissing die hij tracht te duiden. Vervolgens citeert verzoeker uit het rapport van EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* applicants, meer bepaald uit de afdeling *"2.2 Individuals who have worked for foreign military troops or perceived as supporting them"* en stelt hieromtrent dat blijkt *"dat personen die voor buitenlandse militaire troepen hebben gewerkt of werden gezien als hen te ondersteunen, alsook hun familieleden het risico lopen op vervolging door de Taliban."* Hij meent dat het CGVS hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden en hij een risico op vervolging loopt bij terugkeer.

Tenslotte stelt verzoeker m.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus dat hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis worden onthaald en er geen enkele garantie is dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind. Verzoeker citeert dienaangaande uit een artikel van the *"New York Times"* van 18 augustus 2021 en uit een COI rapport van de *"Danish Immigration Service"* over Afghanistan van september 2021.

2.2. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken overgemaakt.

2.3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas en vluchtmotieven kunnen als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest vermoord te worden door de taliban. De taliban is naar hem op zoek omdat zij boos zijn op zijn vader, die tegen hen gevochten heeft (CGVS verhoor, p. 17, punt 218).

De commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker geen concreet zicht biedt op zijn werkelijke profiel en leefomstandigheden en evenmin op die van zijn familie in Afghanistan, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd. De commissaris-generaal preciseert dat verzoekers inconsistente verklaringen betrekking hebben op zijn leeftijd, de plaatsen waar hij heeft gewoond, de woonplaats van zijn gezinsleden en zijn voorgelegde taskara en wijst erop dat door zijn ongeloofwaardige verklaringen over de aspecten omtrent zijn identiteit, woonplaats en activiteiten in zijn land van herkomst de oprechtheid van zijn verzoek om internationale bescherming ernstig in twijfel dient te worden getrokken. Waar de commissaris-generaal vervolgens vragen stelt bij het werk van zijn vader bij de lokale militie in Tagab, wordt tegelijk opgemerkt dat zelfs al zou er geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen daaromtrent, verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij op basis daarvan een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op ernstige schade. Dat verzoeker er niet of nauwelijks in slaagt enige concrete informatie te geven over de precieze reden van zijn vertrek, acht de commissaris-generaal weinig geloofwaardig nu verzoeker i) ondanks gerichte vragen er niet in slaagde details te geven; ii) ondanks het contact met zijn vader, die hem via Whatsapp nog een bericht had gestuurd, het contact met zijn moeder en het contact tussen zijn moeder en vader hij niet meer te weten is gekomen; iii) inconsistente verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop zijn vader hem de documenten had bezorgd; iv) geen persoonlijke problemen heeft gekend en nooit persoonlijk werd benaderd door iemand van de taliban en hij inconsistente verklaringen aflegde over wie er allemaal bedreigd werd door het werk

van zijn vader; v) niets meer te weten is gekomen over de motieven die ten grondslag lagen aan de beslissing van zijn vader om hem het land uit te sturen terwijl hij na zijn vertrek nog contact heeft gehad met zijn ouders. Verder achtte de commissaris-generaal het opmerkelijk dat de rest van verzoekers gezin wel gewoon in Tamir Shaharak bleef wonen en zij geen persoonlijke problemen kenden. De commissaris-generaal stelde vervolgens dat de door verzoekers voorgelegde documenten geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen. Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat verzoeker het reëel risico op individuele schade niet individualiseert noch concretiseert en hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beperkt er zich in het verzoekschrift toe enkele passages over te nemen uit de bestreden beslissing waaromtrent hij vervolgens tracht een bijkomende verklaring of uitleg te geven. De Raad meent echter dat, zoals *infra* besproken, dergelijke verklaringen geen enkele afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat verzoeker tijdens het interview bij de DVZ en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen concreet zicht heeft geboden op zijn werkelijke profiel en levensomstandigheden en evenmin op dat van zijn familie in Afghanistan.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen zicht heeft geboden op zijn leeftijd. Verzoeker verklaarde bij aankomst in België dat hij minderjarig was zowel bij zijn vertrek uit Afghanistan als bij zijn aankomst in België en hij geboren is op 10 september 2004 (AD CGVS, deel DVZ, fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling; verklaring DVZ, punt 4; CGVS verhoor, p. 21, punt 264). Echter, nadat de DVZ twijfel uitte over zijn leeftijd en verzoeker een medische test onderging in het Universitair Ziekenhuis te Leuven, kon besloten worden dat verzoeker op datum van 22 november 2021 een leeftijd heeft bereikt van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimum leeftijd is en deze waarschijnlijk nog hoger ligt (AD CGVS, beslissing van de dienst voogdij). Hieruit volgt dat verzoeker zowel bij zijn vertrek uit Afghanistan als bij zijn aankomst in België de leeftijd had bereikt van minstens 22 jaar. Dat verzoeker geen werkelijk zicht heeft geboden op zijn leeftijd en hij bij vertrek uit Afghanistan reeds de leeftijd had van 22 jaar, doet vervolgens vragen rijzen bij zijn werkelijke activiteiten in Afghanistan nu hij verklaarde dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan niets anders deed dan naar school gaan (CGVS verhoor, p. 9 en 10, punten 102, 105 en 107). De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden dat verzoeker, gelet op zijn werkelijke leeftijd, geen zicht biedt op datgene waarmee hij zich in Afghanistan dagelijks bezighield. Ondanks hiernaar een paar keer gevraagd, bleef verzoeker antwoorden dat hij *“niets deed”* en *“enkel naar school ging”*. Met zijn betoog, dat het mogelijk is dat hij als 22-jarige in Afghanistan thuis klusjes deed, doet hij op geen enkele wijze afbreuk aan de volgende pertinente motieven van de commissaris-generaal: *“In de eerste plaats gaat het om uw leeftijd. U verklaart dat u ongeveer 17 jaar oud was toen u uit Afghanistan vertrok (CGVS, p. 21, punt 264) en in België aankwam (DVZ, Fiche NBMV, p. 4). Gevraagd hoe uw leven eruitzag in de laatste jaren voor uw vertrek, verklaart u dat u naar school ging, thuis bleef en niets speciaals deed (CGVS, p. 9, punt 102). U verklaart dat u niets anders deed behalve naar school gaan (CGVS, p. 10, punt 107). Die bewering is op zich al opmerkelijk. Echter blijkt uit de leeftijdsanalysetest die van u werd afgenomen, dat u op 22 november 2021 minimaal 23 jaar oud was (Kennisgeving, FOD Justitie, p. 2). Ten tijde van uw vertrek, in juni 2021 (CGVS, p. 18, punt 230) was u dus minimaal 22,5 jaar oud. Tegen die achtergrond houdt het dan ook geen steek dat u in de periode voor uw vertrek een adolescent was die enkel naar school ging en voor de rest niets anders deed. U vertelt niet op een aannemelijke manier waar u zich mee bezig hield voor uw vertrek en legt leugenachtige verklaringen af over een fundamenteel aspect van uw identiteit, met name uw leeftijd.”*

Vervolgens stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeker op verschillende momenten verschillende verklaringen heeft afgelegd over waar en hoe lang hij ergens woonde, van waaruit hij Afghanistan heeft verlaten en waar zijn gezinsleden verbleven. Door in het verzoekschrift te bevestigen dat hij ongeveer 12 à 13 jaar in Laghamni en 5 jaar in Tamir Shaharak heeft gewoond en hij zijn verklaringen bij het CGVS herhaalt, doet hij geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Bovendien klemmt verzoekers verklaring in het verzoekschrift met zijn werkelijke leeftijd en met het feit dat hij minstens 22 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet, waardoor hij opnieuw geen zicht geeft op zijn werkelijke

woonplaatsen en de plaats van waaruit hij Afghanistan verlaten heeft. Bovendien, kan verzoeker, door verschillende verklaringen af te leggen doorheen zijn verzoek om internationale bescherming en dan in het verzoekschrift simpelweg te opteren voor één versie, zonder hieromtrent enige duiding te geven, geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing, die door de Raad worden bijgetreden en luiden als volgt: *“Ook wat de plaatsen waar u heeft gewoond betreft legt u geen overtuigende verklaringen af. U verklaart dat u zo’n 12-13 jaar in Laghmani woonde en dan naar Tamir Shaharak verhuisde. Daar zou u dan nog een vijftal jaar gewoond hebben. U bevestigt dat u van daaruit het land verliet (CGVS, p. 8, punt 78-82 en DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dat was dus uw laatste woonplaats in Afghanistan. Uit de fiche NBMV blijkt echter dat u eerder verklaarde dat Laghmani uw laatste adres was in Afghanistan (DVZ, Fiche NBMV, p. 4). Op 10 maart 2022 verklaarde u bij de DVZ dan weer dat u tot uw vierde – en dus niet tot uw 12de of 13de – in Laghmani woonde en daarna, tot aan uw vertrek, in Tamir Shaharak. Bovenstaande verklaringen vallen op geen enkele manier met elkaar te rijmen. Dat u op verschillende momenten verschillende verklaringen aflegt over waar u hoe lang woonde en van waaruit u Afghanistan verliet doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.*

Ook wat de woonplaats van uw gezinsleden betreft dient dezelfde vaststelling te worden gemaakt. In oktober 2021 verklaart u dat uw vader, uw broers en uw zus in Laghmani zijn (DVZ, Fiche NBMV, p. 4). Nochtans, volgens uw verklaringen op het CGVS, woonden uw moeder, broers en zus in Tamir Shaharak toen u in juni 2021 vertrok. Uw vader woonde niet bij jullie, hij zat aan het front (CGVS, p. 15, punt 181-187 en p. 6, punt 55-56). Uw moeder, broers en zus vertrokken zelf ook uit Tamir Shaharak in juli 2021. U kwam dat pas op 20 of 22 maart 2022 te weten (CGVS, p. 6-7, punt 47-50 en 64-71). Het houdt echter geen steek dat u in oktober 2021 zou verklaren dat uw volledige gezin, inclusief uw vader, in Laghmani verblijft. Dat valt op geen enkele manier te rijmen met uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat uw hele gezin al vijf jaar was vertrokken uit Laghmani. Uw op verschillende momenten afgelegde verklaringen over de verblijfplaatsen van uw familieleden zijn inconsistent en kunnen geenszins overtuigen.” Dat het gehoor bij de DVZ korter is en verzoeker zich hierachter wenst te verschuilen, kan geenszins als een dienstige verklaring worden aanzien voor het gegeven dat hij bij de DVZ verklaringen aflegde die met zijn verklaringen bij het CGVS manifest in strijd zijn. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat het interview bij de DVZ goed is verlopen en hij alle redenen voor zijn vertrek heeft kunnen melden (CGVS verhoor, p. 4, punten 14-18).

Met betrekking tot zijn identiteit legt verzoeker een kopie van zijn taskara neer (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5). De Raad merkt samen met de commissaris-generaal op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de wijze waarop hij dit document heeft ontvangen. Bovendien slaagt verzoeker er in zijn verzoekschrift in wederom een andere versie te geven, waar hij verklaart dat zijn maternale oom een kopie van zijn taskara naar een vriend heeft gestuurd, die het op zijn beurt naar hem overgemaakt heeft. Dit strookt niet met datgene wat hij bij het CGVS verklaarde, waar hij uitlegde dat zijn vader hem de taskara doorstuurde via Whatsapp (CGVS verhoor, p. 22, punt 282: *“Hij stuurde met die documenten. Hij zei: dit is je taskara, die ga je nodig hebben. En dit zijn nog enkele stukken. Die ga je waarschijnlijk nodig hebben.”*). Bovendien stemt de inhoud van de taskara niet overeen met de verklaringen die verzoeker aflegde met betrekking tot zijn geboorteplaats en leeftijd (zie *supra*). In de taskara wordt “Sofyan” vermeld als geboorteplaats, terwijl verzoeker verklaarde geboren te zijn in Laghmani (CGVS, verhoor, p. 4, punt 25; verklaring DVZ, punt 5). Verzoekers uitlegt, dat op de taskara vermeld staat dat hij geboren is in Sofyan omdat dit slechts 10 minuten verder is dan Laghmani en het vroeger bestuurd werd door éénzelfde malik, is niet meer dan een ongestaafde loutere bewering die geen afbreuk vermag te doen aan de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing die luiden als volgt: *“Het enige document dat u voorlegt om uw identiteit, woonplaats en leeftijd te staven, met name uw taskara (doc. 4), is geenszins in staat bovenstaande opmerkingen te weerleggen, wel integendeel. In de eerste plaats legt u over dit document inconsistente verklaringen af. U verklaart in oktober 2021 dat uw taskara nog in Afghanistan ligt (DVZ, Fiche NBMV, p. 4). Op de DVZ verklaarde u echter dat u uw taskara onderweg bent kwijtgeraakt (DVZ, Verklaring DVZ, p. 11, vraag 25). Vanzelfsprekend vallen die verklaringen niet met elkaar te rijmen. U legt uw taskara dan uiteindelijk neer in aanloop naar uw persoonlijk onderhoud. Uw vader heeft u er na uw vertrek een foto van doorgestuurd (CGVS, p. 22, punt 276-282). Uw leeftijd zoals genoteerd in dat document, met een geboortedatum in september 2004, strookt niet met uw werkelijke leeftijd zoals bepaald door de leeftijdsanalyse-test (Kennisgeving, FOD Justitie, p. 2). Het enige document dat u neerlegt om uw identiteit aan te tonen geeft dus een verkeerde leeftijd weer. Bovendien staat in dit document, dat werd opgesteld op 8 maart 2014, dat u op dat moment woonachtig was in het dorp Sofyan en dat u daar tevens bent geboren. Die informatie is dan weer niet in overeenstemming met uw verklaring dat u geboren bent in Laghmani en dat u daar steeds hebt gewoond tot vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 8, punt 78-82 en DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5).*

Tijdens uw persoonlijk onderhoud gaf u overigens duidelijk aan dat Sofyan en Laghmani twee verschillende dorpen zijn (CGVS, p. 11-12, punt 133-134). Dit versterkt verder het vermoeden dat u de Belgische asielinstanties moedwillig wil voorliegen. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen." De Raad wijst er nog op dat de "COI Focus Afghanistan: Corruptie en Documentenfraude" van 14 januari 2021 (AD CGVS, landeninformatie, stuk 1), zoals door de commissaris-generaal uiteengezet, bevestigt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, aangekocht kunnen worden. De Raad leest dat verschillende bronnen blijven aangeven dat de aanvraag en afgifte van de taskara of het nationale Afghaanse identiteitsbewijs fraudegevoelig zijn, wat de bewijswaarde in sterke mate relativeert, te meer gelet op het feit dat, zoals supra uiteengezet, verzoekers werkelijke leeftijd en verklaarde geboorteplaats niet strookt met de informatie vermeld op de taskara. Gelet op de zeer relatieve bewijswaarde en de inhoud ervan, kan de taskara dan ook geen afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.

Nu verzoeker de ingrijpende beslissing nam om het land te verlaten en dit louter op aanraden van zijn vader, komt het de Raad niet geloofwaardig over dat verzoeker zich, zowel alvorens het land te verlaten als na zijn aankomst in België niet meer geïnformeerd zou hebben omtrent de specifieke reden hiertoe. Dit is des te meer merkwaardig nu verzoeker na zijn vertrek uit Afghanistan nog contact heeft (gehad) met zijn beide ouders. Zo verklaart verzoeker dat hij nog op de 20^e dag van de maand maart contact had met zijn moeder (CGVS verhoor, p. 4, punt 19) en dat hij, als hij met zijn moeder spreekt, haar vraagt naar de whereabouts van zijn vader (CGVS verhoor, p. 21, punt 272). Dat verzoeker aldus nog contacten heeft met zijn moeder (CGVS verhoor, p. 22, punt 281; p. 6, punt 59), die op haar beurt - volgens zijn zeggen - nog contact heeft met zijn vader, maar hij via haar geen verdere informatie heeft verkregen van de precieze reden waarom hij het land diende te verlaten, komt de Raad niet ernstig over. Naast het feit dat het uiterst merkwaardig is dat verzoeker, hoewel hij nog wel contact had met zijn vader via Whatsapp, geen verdere informatie heeft bekomen van zijn vader omtrent zijn vertrek, wijst de Raad er op dat verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de wijze waarop zijn vader hem nog documenten had overgemaakt. Zo verklaart verzoeker eerst dat zijn vader, toen hij hem opbelde met de mededeling dat hij het land diende te verlaten, hem ook meedeelde dat hij reeds documenten had opgestuurd, waarna hij hier later op terugkwam, stellende dat zijn vader aan de telefoon zei "Ik ga u die dingen doorsturen. Hij stuurde ze later door." (CGVS verhoor, p. 22, punt 276) en waarna hij vervolgens in het verzoekschrift stelt dat hij die kreeg via een vriend (zie supra). Dat verzoeker zelfs niet weet wie de persoon was die zijn vader had verteld dat de taliban naar hem op zoek is (CGVS verhoor, p. 23, punten 284-285), komt de Raad dan ook allerm minst geloofwaardig over. De motieven dienaangaande zijn pertinent en draagkrachtig, worden door de Raad bijgetreden en luiden als volgt: "Zelfs al zou er geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het werk van uw vader, maakt u niet aannemelijk dat u op basis daarvan een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt. U slaagt er namelijk niet of nauwelijks in enige concrete informatie te geven over de precieze reden voor uw vertrek. U herhaalt telkenmale – u kreeg er veel vragen over – gewoon dat uw vader u op een dag in juni 2021 belde, zei dat iemand hem gezegd had dat de taliban naar hem en naar u op zoek zijn en u het land moest verlaten (CGVS, punt 207, 211, 235, 274, 281 en 284). U slaagt er, ondanks gerichte vragen, op geen enkele moment in meer details te geven. U weet zelfs niet wie die 'iemand' is die uw vader had gewaarschuwd (CGVS, p. 19 en 23, punt 239 en 285). Dat komt allemaal maar weinig overtuigend over.

Hoewel u doet uitschijnen dat u geen contact meer hebt gehad met uw vader sinds uw vertrek, blijkt wel dat hij u simpelweg via WhatsApp enkele documenten kon doorsturen (CGVS, p. 22, punt 276-280). Er is dus, na uw vertrek, wel nog contact geweest met uw vader. Ook met uw moeder (CGVS, p. 4, punt 19) hebt u nog contact gehad, meer bepaald op 20 maart 2022. Dat u ook in die contacten met uw ouders niet meer te weten bent gekomen over de redenen waarom uw vader besliste u het land uit te sturen komt zeer merkwaardig over. Uw vader stuurde u die documenten juist met de bedoeling u te helpen met uw asielprocedure. Dat hij u dan niet meer details geeft over de kern van uw asielmotieven, of u daar niet naar vraagt, houdt geen steek (CGVS, p. 22-23, punt 283-284). Wat het contact met uw moeder betreft verklaart u dat uw vader haar ook niet meer details had gegeven over de redenen die hij zag om u het land uit te sturen (CGVS, p. 22, punt 281). Daar kan maar weinig geloof aan gehecht worden.

*U legt ook enkele inconsistente verklaringen af over de documenten die uw vader u heeft bezorgd, onder meer over het moment waarop uw vader u precies documenten via WhatsApp had doorgestuurd. Aanvankelijk verklaart u dat hij ze u al had doorgestuurd voor hij u contacteerde om u te vertellen dat u moest vertrekken (CGVS, p. 21, punt 268). Later verklaart u dat uw vader u de documenten na uw vertrek had doorgestuurd (CGVS, p. 22, punt 276). Bovendien is het erg opmerkelijk dat u aangeeft dat uw vader u uw taskara en de overige documenten terzelfdertijd bezorgde (CGVS, p. 22, punt 282), maar u diezelfde taskara pas overmaakte aan het CGVS op 25 april 2022 terwijl u uw overige documenten al voorlegde bij de DVZ op 10 maart 2022 en u toen tevens liet optekenen dat u niet in het bezit was van een taskara (DVZ, Ontvangstbewijs documenten; Verklaring DVZ, punt 25). Het heeft er dan ook alle schijn van dat uw taskara u op een later moment werd bezorgd, wat er opnieuw op wijst dat u geen zicht wil bieden op de contacten die u onderhoudt in Afghanistan.” Door in het verzoekschrift te benadrukken dat hij vertrouwen had in zijn vader, momenteel geen contacten met hem onderhoudt waardoor hij niet in staat is meer informatie te bekomen, onderneemt verzoeker geen enkele ernstige poging om voorgaande motieven te weerleggen. Waar hij in het verzoekschrift nog stelt dat hij niet weet wat er met zijn vader is gebeurd, verklaarde hij nochtans tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn vader nog leeft, maar hij geen informatie heeft over zijn verblijfplaats (CGVS verhoor, p. 5, punt 38). Dat hij nog jong was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan is evenmin een dienstige verschoning voor het gebrek aan precieze informatie omtrent de redenen van zijn vertrek, gelet op de uiteenzetting *supra* omtrent zijn leeftijd, waaruit blijkt dat hij op het moment van zijn vertrek minstens de leeftijd had bereikt van 22 jaar.*

Verder merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de personen die gevaar lopen en naar wie de taliban op zoek is. Verzoeker verklaart eerst dat de taliban zijn vader, zoon en broer wilde vermoorden (CGVS verhoor, p. 18, punt 232), waarna hij hier op terugkomt en verklaart wat volgt: *“nee. Ik zei niet dat ze zijn broer zochten. Ik gaf het als voorbeeld. De taliban viseren zijn kennissen, of het nu zijn zoon of broer is.”* Door in het verzoekschrift dan opnieuw voor te houden dat de broer van zijn vader wel een potentieel doel is voor de taliban, terwijl hij nochtans verklaart dat hij geen contact heeft met zijn paternale oom (CGVS verhoor, p. 5, punt 45) komt hij opnieuw terug op zijn afgelegde verklaringen, waardoor hij onderschrijft dat hij geenszins consistente verklaringen aflegt doorheen zijn asielprocedure. Met zijn verklaring dat zijn broers nog klein zijn en daarom niet gezocht worden door de taliban, komt verzoeker niet verder dan een loutere herhaling van datgene wat hij reeds verklaard heeft bij het CGVS. Het komt de Raad ook geenszins geloofwaardig over dat, ondanks het feit dat verzoeker de zeer ingrijpende beslissing neemt om het land te verlaten, hij zelf persoonlijk geen enkele problemen heeft gekend (CGVS verhoor, p. 22, punten 286-288). Zijn betoog doet opnieuw geen afbreuk aan de pertinente en draagkrachtige motieven van de commissaris-generaal die worden bijgetreden door de Raad en luiden als volgt: *“Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u moest vertrekken maar de rest van uw gezin wel in Tamir Shaharak bleef wonen. Zij vertrokken er pas in juli 2021, toen alle bewoners door een grootschalig conflict moesten vertrekken en zij bij uw maternale oom in het dorp Almaskhel, eveneens gelegen in Tagab, gingen wonen. Specifieke persoonlijke problemen hebben zij sinds uw vertrek niet gekend (CGVS, p. 7, punt 64-72). Die vaststelling is opmerkelijk. Dat u zelf ook nooit persoonlijk bent benaderd door iemand van de taliban (CGVS, p. 22, punt 286-288) doet in deze ook vragen rijzen. Overigens legt u ook inconsistente verklaringen af over wie er allemaal bedreigd wordt door het werk van uw vader. Aanvankelijk verklaart u dat iemand aan uw vader had verteld dat zijn leven in gevaar was en dat de taliban naar u op zoek was (CGVS, p. 16 en 17, punt 207 en 2011). Op een bepaald moment verklaart u echter dat de taliban zowel naar uw vader, diens zoon en diens broer op zoek zou zijn om hen te vermoorden (CGVS, p. 18, punt 232). Wanneer u even later geconfronteerd wordt met uw verklaring dat de taliban ook op zoek is naar de broer van uw vader, ontkent u dat u dat hebt gezegd. Vervolgens geeft u vreemd genoeg aan dat u verwees naar de broer van uw vader als een voorbeeld. U wou daarmee aangeven dat de taliban de kennissen van uw vader viseert, of het nu zijn zoon of zijn broer is (CGVS, p. 19, punt 240). Dergelijke inconsistente verklaringen over een kernaspect van uw asielmotieven, met name wie er nu precies gevisieerd wordt door de taliban, ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.*

Uw vader neemt een zeer ingrijpende beslissing: hij stuurt u het land uit. Dat u over zijn motieven om die beslissing te nemen praktisch niets kan vertellen doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is aan een verzoeker om internationale bescherming om concreet aannemelijk te maken waarom hij een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt. Met de hierboven aangeduide minimale, inconsistente en vage verklaringen slaagt u daar vanzelfsprekend niet in. Dat u ook na uw vertrek nog contact hebt gehad met uw ouders en ook dan niets meer te weten bent gekomen over deze elementen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden persoonlijke vrees voor vervolging. Tot slot is het dus ook opmerkelijk dat de rest van uw gezin wel gewoon in Tamir Shaharak bleef wonen en zij geen persoonlijke problemen meer kenden en u zelf ook nooit

benaderd bent geweest door de taliban. Het geheel aan bovenstaande vaststellingen noopt tot de conclusie dat u er niet in slaagt uw voorgehouden persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk voor te stellen."

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij vervolgd zal worden door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader, herhaalt en benadrukt de Raad dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd onder meer met betrekking tot zijn vader, namelijk met betrekking tot de contacten die hij al dan niet met zijn vader heeft en over zijn woonplaats, waardoor de geloofwaardigheid van zijn gehele asielrelaas op de helling is komen te staan. Bovendien bevatten de stukken die verzoeker met betrekking tot (de tewerkstelling van zijn) vader voorlegt, zijnde een lidkaart, een stemkaart en de "uprising identity card", geen informatie omtrent de precieze aard van tewerkstelling zoals door verzoeker omschreven, noch van het feit dat zijn vader tegen de taliban heeft gevochten, laat staan over de periode waarin. Tot slot, gelet op de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, waaruit blijkt dat Afghaanse documenten door geraadpleegde bronnen omschreven worden als onzeker, is de bewijswaarde van voormelde documenten zeer gering en zijn zij niet van die aard om de ongeloofwaardige bevonden verklaringen van verzoeker te herstellen.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangevoerde problemen en vrees voor vervolging. Verzoekers verwijzing naar de in het verzoekschrift geciteerde informatie, waarin gesteld wordt dat familieleden van personen die voor buitenlandse militaire troepen hebben gewerkt of werden gezien als hen te ondersteunen, ook het risico "*kunnen*" lopen op vervolging, is voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op zijn persoonlijke situatie en kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen geïsoleerd of vervolgd te worden. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Gelet op voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven met betrekking tot zijn vrees tot vervolging door de taliban, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van *post-factum* verklaringen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dat de door hem voorgelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande vaststellingen, betwist verzoeker evenmin, waardoor ook die motieven door de Raad worden bijgetreden.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, waaruit gebleken is dat verzoeker geen concreet zicht biedt op zijn werkelijke profiel en de leefomstandigheden van hemzelf en zijn familie in Afghanistan waardoor zijn algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd en er tevens geoordeeld werd tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hij toont niet aan dat hij op basis van zijn asielmotieven in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend of zal kennen. Hij verklaarde bovendien nooit enige problemen te hebben gekend (CGVS verhoor, p. 23, punt 286). Hij toont aldus geenszins aan dat hij "*specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een*

bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

2.3.4.2. Gelet op het zeer summiere betoog van verzoeker in het verzoekschrift waarbij hij de concrete motieven van de commissaris-generaal betreffende artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet onbesproken laat, dient de Raad zich hier evenmin over uit te spreken. De Raad benadrukt dat het verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Door louter uiteen te zetten dat er geen garantie is dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind en dat er verslaggeving is dat de taliban Afghaanse militairen en hun familieleden aanvalt, blijft hij in gebreke het reëel risico op individuele schade te individualiseren en te concretiseren en gaat hij eraan voorbij dat hij geen zicht heeft geboden op zijn woonplaatsen en de plaats van waaruit hij Afghanistan heeft verlaten (zie *supra*).

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. I. FLORIO,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. BIEBAUT